

Manas Koenig Expedition 2010 piezīmes jeb pārsteidzošā Krievija

Brauciens beidzies, lai dzīvo brauciens!

Kopumā 4 dienās 7 ekipāžas no Latvijas veica aptuveni 1300 km garu braucienu.

Ekspedīcijas laikā mums bija iespēja izbaudīt dažāda kalibra un nozīmes ceļa segumus - sākot no bruģa, kas ir ļoti izplatīts Kaļiņingradas apgabalā, līdz pat pilnīgam bezceļam jeb purvam.

Tā kā braucienu plānoju un izjutu līdz pat kaulam, nolēmu nedaudz padalīties savos iespaidos un iezīmēt katras dienas notikumus.

1.diena – rīta kafija un izredzētie robežpārkāpēji

Diena mūsu ekipāžai sākās ap plkst. 5:00 no rīta, kad tiek mājās pagatavota kafija, notiesātas sviestmaizes, un jau plkst. 5:45 izbraucam no Salaspils.

Ap plkst. 6:00 „Ķekavas aplī” satiekam Tehauto sarkanās Toyotas komandu un Jeep Club sudrabaino „grandu”, bet jau pēc stundas sasniedzam Bauskas „Statoil”, kur sagaidām pēdējos ekspedīcijas dalībniekus. Protams, jūtas tradicionālās pirmsekskursijas sajūtas un to papildinošās neatņemamas sastāvdaļas - rīta kafija papīra glāzītē, benzīntankā piedāvātās sviestmaizes, uzlīmju izdalīšana katrai ekipāžai un pirmie kopējie foto.

Tālāk veicam ceļu līdz Krievijas robežai caur Lietuvu.

Lai gan ceļojums kopumā radīja vislabākās emocijas, uz Lietuvas/Krievijas robeža pilsētā Kybartai mūs sagaida jau iepriekš paredzamais pirmais nepatīkamais pārsteigums - rindā stāv „vieglie benzovozi” un zinošie lēš, ka šāda rinda var ievilkties līdz pat 30 stundām. Tomēr laika mums nav, tāpēc kopā ar Aleksandru jeb „Submarine” no Jeep Club dodamies uz robežas punktu izlūkot situāciju. Pēc pārrunām ar Lietuvas robežsargiem un situācijas izskaidrošanu, mūsu 7 auto kolonnu tomēr palaiž visiem pa priekšu, par ko ir diezgan neapmierināti „leišu benzovozi”.

Tālāk seko dažādu papīra lapu aizpildīšana, izjautāšana utt. Kopumā šīs atrakcijas uz robežas iespējamo 30h vietā „paskrien” vien nedaudz vairāk kā 4 h laikā. Paldies par sapratni Lietuvas puses robežsardzei!

Kad esam jau Krievijā, sazvanos ar Koenig-trophy.ru prezidentu jeb mūsu turpmāko dienu gidu Sergeju. Norunājam tikšanos tuvumā esošajā pilsētā. Pa ceļam iepildam degvielu un alus krājumus, jo 4h uz robežas ir paveikušas savu ... ☺

Ierodamies pilsētā Nesterov. Mūsu gidi kavējās, tādēļ sākam meklēt pusdienošanas vietu. Jāatzīst - tā izrādās ir problēma, jo 20 cilvēkus pabarot nebija gatavas vairākas kafejnīcas ☹ Tāpēc ātri vien sadalamies - vieni ēd pilsētiņas centrā, citi nedaudz apmetas nomalē, bet visā visumā paēduši ir visi.

Gidi joprojām kavējās un tam iemesls ir cauras riepas auto un „saķeršanās” ar miliciju. Tikmēr ekspedīcijas dalībnieki pakavē laiku, malkojot alu un apbrīnojot pilsētu, kas atgādina par 20 gadus seno vēsturi, kad arī pie mums viss bija tik līdzīgs...

Visbeidzot viens no gidiem ierodas noteiktajā satikšanās vietā - centrālajā laukumā. Kostja ierodas ar violetu „ņivu”. Pa ceļam esot plīsusi riepa, tādēļ kavējies. Pēc 10 minūtēm, kad kartē ir atrasta mūsu nākamā paredzētā pilsēta Čistye Prudy, jāatzīst, ka pamaldamies pa pilsētu, kamēr atrodam pareizo ceļu...

Čistye Prudy pietājam pie veikala un vietējā nozīmes „kluba-kinoteātra”, kur uzpildam „rezerves”, veicam kopējo foto un dodamies tālāk, lai satiktu parējos gidus.

Pēc brīža uz ceļa satiekam Sergeju, kura Jeep Wagoner ir caura riepa, ir uzlikts rezerves rats, bet ja visas riepas ir 35xMud Terrain, tad rezerves rats ir 31„lisjēr”. Pirmie vardi no Sergeja, vai nav automātiskās kārbas eļļa? Uz ko viņa kolēģis Kostja atbild, ka esot tikai TAD17... Sergejs nesmādē, un lej tik iekšā.

Vēlos nelielai atkāpei pastāstīt par Sergeju un viņa Jeep Wagoner. Sergejs ir amerikāņu auto fans un viņa pamatnodarbošanās ir auto remonts. Savukārt viņa „mīlulis” ir 1976.gada Jeep Wagoner 2durvju versija. Kā uzsver pats saimnieks, tādi auto visā plašajā Krievijā ir vien 4 gabali. Sergejs ar šo Jeep pārvietojās jau 8 gadus un laika zobs ir darījis savu - kā jau latviešu sakāmvārds vēsta „Kurpniekam cauras kurpes, drēbniekam caurums biksēs”, tad Jeep vēl nav „savests” kārtībā līdz galam.

Kad šķidrumi transmisijā, radiatoros un vēderos ir sapildīti, dodamies tālāk. Iesēžos pie Sergeja Jeep’ā un dodamies apskatīt Vācu laika dzirnavas, kur mūs sagaida pirmais bezceļa pārbaudījums - slidens nobrauciens līdz upei caur aizaugušu ceļu, „spīdīgākie” džipi paliek augšā un dalībnieki nāk ar kājām.

Pēc dzirnavu drupu apskates, sapulcējamies plāvā un vienojamies doties uz viesnīcu ne pa asfaltu, bet pa „taisno” jeb bezceļu, jo ir jau plkst. 18:00 un jau plkst. 20:00 mūs gaidīs uzklāts galds kafejnīcā. Šajā brīdī saprotam pieļauto kļūdu - gidi ir pārvērtējuši mūsu auto spējas un dažām ekipāžām nav iespējams

neskartām pārvietoties pa „taisno”. Rezultāta pēc 5 pļavās, grāvjos un purvos pavadītajām stundām tomēr pieņemam lēmumu doties atpakaļ un līdz vakariņu vietai mērot ceļu pa asfaltētu ceļu. Vēlos gan piebilst, ka pļavās saskārāties ar daudziem *offroad* elementiem – „kočkas”, rises, pelķes, grāvji, purvāji utt. Līdz ar to neiztrūka ne vinčošana, ne striķī vilkšana.

Aptuveni plkst. 23:30 beidzot noguruši un izslakuši ieradāmies kafejnīcā, kas atrodas pilsētā Černjahovsk. Jāsaka gan paldies kafejnīcas personālam par iecietību un sagaidīšanu, jo pavakariņojām patiesi sātiģi. Stundu pēc pusnakts jau esam ieradušies viesnīcā „Georgenburg”, kas ir slavena ar savu plašo un visai iespaidīgo zirgu saimniecību.

Tā nu tika noslēgta pirmā diena un, esam patīkami noguruši, jo bijām cēlušies agri un visa diena pavadījuši visnotaļ aktīvi.

2.diena – auto peldināšana meža baseinos

Otro ekspedīcijas dienu šoreiz atklājam diezgan vēlu – aptuveni stundu pirms pusdienlaika, jo ķermenis pēc iepriekšējās dienas aktivitātēm tomēr pieprasīja uzņemt enerģiju turpmākajam ceļam. Tāpēc plkst. 11:00 pie automašīnām sapulcējamies bariņš interesentu, kasvēlējās doties ekskursijā pa manis jau pieminēto pasaules slaveno šķirnes zirgu audzētavu. Kamēr viena daļa ceļotāju bauda vēsturi un izsmalcināto zirgu sabiedrību, otra daļa vel tikai mostas un ietur brokastis.

Plkst. 12:30 pie viesnīcas satiekam Sergeju un nelielā bariņā dodamies nākamajās dienas gaitās. Apskatām vācu laika novērošanas torņus. No astoņiem torņiem līdz mūsdienām saglabāties vairs tikai viens un tas pats ir papildināts ar mūsdienu „makslinieku” izpaušmēm.

Pēcāk dodamies uz Černjahovskas vestures muzeju, kuru par saviem līdzekļiem izveidojis vietējais vēstures aktīvists., Muzeja ekspozīcija izkārtota divos stāvos. Ekskursiju vada kundzīte, detalizēti izstāstot par laikiem, priekšmetiem utt. Muzeja darbiniecei par izbrīnu atklājam, ka uz vien no eksponātiem – telefona aparāta, kas, visdrīzāk, ir VEF ražojums - ir saglabāties Latvijas valsts ģērbonis. Pēc muzeja apmeklējuma dodamies pusdienās, kur mūs jau sagaida arī pārējie „koenig-trophy.ru” dalībnieki. Norit pēdējie remonta darbi Jeep Cherokee - tiek mainīta pusass. Sergejs pievienojas Kostjam nīvā (viņa Jeep Wagoner „atpūtīsies”) un pēc pusdienām dodamies tālāk Družbas pilsētas virzienā.

Pirms meža jeb *offroad* posma, Submarine un Jeeper Aleksandrs un Andrejs tiek sūtīti apkārt pa grunts un asfalta ceļiem, lai tiktos vēlāk, jo šis posms varētu būt viņu automašīnām par smagu. Kā vēlāk izrādās, tad labi vien bija, ka viņi neibrauca...

Mūsu *offroad* posms ved pa veciem, nu jau aizaugušiem ceļiem, gar māju pamatu drupām, cauri pļavām un bruģa atliekām. Jānorāda, ka bruģis

Kaliningradas apgabalā ir daudzviet sastopams un joprojām tiek augstu novērtēts „jaunbagātņieku” vidū.

Visbeidzot esam nonākuši līdz memalai, pirms tās paveras slapja pļava, Sergejs iedrošina ekspedīcijas dalībniekus, ka šeit ar savu Jeepu viņš esot braucis cauri. Jāatgādina, ka viņam ir 35” Mud Terrain, bet mums vidējais riepu izmers ir 32”. Pirmie purvaino pļavu forsēt dodās Romāna (Belka, Belka! Ja Pi***!) vadītā toyota. Lai sekmīgi pārvarētu visu attālumu, tiek uzņemts liels ātrums, bet noslēgumā tomēr pietrūkst viens metrs līdz „cietzemei”. Pārējie apbrauc minēto vietu caur krūmiem un, pārvarot nelielu gabaliņu no šī slapjuma, tiek pāri. Tikmēr Jeep Club sudrabainā „granda” komanda ar mainīgo sastāvu pie stūres – Sergeju, Induli un Uģi, ar divtik lielālu ieskrējieni kā toyota un motora apgriezieniem brīžiem „atsitoties” līdz ierobežotājam tiek gandrīz pāri slapjajai pļavai. Kāpēc *gandrīz*? Tāpēc, ka burtiski pietrūkst tieši tik, cik iepriekšējai ekipāžai – viens metrs..

Ar minētajiem piedzīvojumiem tomēr visa jautrība vēl nebeidzās. Iebraucam biezā mežā, kur mūsu skatiem paverās aptuveni 150m garš ceļa posms, kuru klāj ūdens. Nīva cenšās iebraukt, bet tad saprot, ka tas būs par smagu standarta komplektācijas automobīlim. Nissan svītrainā Patrol šoferis Andris veiksmīgi apbrauc Nīvu un dodās iekšā nezināmajā. Lai gan Kaspars ir veicis „seguma izpēti” ☺, izradās, ka ūdens tilpums ir dziļāks nekā bija gaidīts. Rezultātā ūdens smelās salonā un ekipāžas dalībnieki neierasti ātri pārvietojās pa salonu, lai glābtu somas no samirkšanas. Vienlaikus šis posms tiek pārvarēts ar vinču..

Kad zebras ornamentos krāsotais Patrol ticis pāri, sarežģītajam posmam ar pagarinātajū palīdzību tiek aizākēta Nīva un ar noslāpētu motoru tā tiek vilkta pāri ūdens šķērslim.

Kad jau Nīva ir uz „cietzemes”, tad arī pārējās ekipāžas, izvēloties dažāda veida un stila paņēmienu, šķērso, nirst, lido un dudina pāri. ☺

Šī atrakcija aizņem 2.5h no plānotās stundas, tikmēr Andrejs ar Aleksandru norunātajā galapunktā ir mūs nogaidījušies.

Kad beidzot visi pārvarējuši ūdens šķērslī, kuram pamatā izradās ir sabērti sarkanie ķieģeļi, dodamies tālāk. Ceļš tiek turpināts lēnām, jo jāpārvar bedres, slīpumi, mālaini meža ceļi. Atsevišķos ceļa posmos notiek vinčošanās, stumšanas un vilkšanas darbi, līdz beidzot esam nonākuši līdz Mazura kanāla lielākajām slūžām, kuras burtiski visus fascinē ar saviem iespaidīgajiem apmēriem.

Slūžas darbojās līdz pat sešdesmitajiem gadiem.. To funkcija bija kuģu parvietošana un, kā stāsta vietējie iedzīvotāji, tad arī kara zemūdenes šeit iegriezušās, ceļojot uz remontrupnīcu. Tuvākās stundas laikā norit slūžu apskate,

fotogrāfēšanās, riepu pumpēšana un tad jau atkal dodamies ceļā, lai satiktu Družba pilsētā pārējos ekspedīcijas dalībniekus.

Kad satiekam ar Aleksandru un Andreju, dodamies ceļā uz viesnīcu Mamonova pilsēta, bet ceļš vēl ved cauri armijas poligonu. Diemžēl poligona apskati mums liedz pārraktais ceļš ar aptuveni 4m dziļu grāvi. Griežam spēkratus riņķī un pa mazajiem grants celiņiem dodamies 80 km garajā braucienā.

Mamonovā esam atkal īsi pirms pusnakts. Iekārtojamies viesnīcā un noliekam automobiļus stāvietā, jo vietējie ir satraukušies, kā mēs varam atrasties pierobežā (Mamonova ir robežā ar Poliju).

Ekspedīcijas dalībnieki pašķiras kur nu kurais - kāds pa taisno gulēt, kāds izskrien caur bāriņu „vakariņās” un tikai tad gulēt . Arī otrā diena izskan pilna iespaidu un pārsteigumu, jo Krievija sniedz neparasti daudz negaidītu iespaidu.

3.diena – 100g Kaļiņingradas un *caurumainā* piekraste

Mūsu ekipāžai rīts aizsākas agri un tādēļ nolemjam veikt Mamonova pilsētas apskati. Ceļā satiekam Aivara ekipāžu, kura dodās uz 50km attālumā esošo Kaliningradu, lai pāris ekipāžas dalībnieki uzmeklētu savu armijas dienesta vietu. Mamonova ir pilsēta, kura nosaukta par godu kara varonim Mamonovam. Pilsēta atrodas pie robežas, ielās vērojams daudz cilvēku, notiek aktīva kustība, jo pilsētas centrā par godu 9.maija svinībām izveidots koka skulptūru ansamblis, attēlojot karavīrus un godinot Otrā Pasaules kara Uzvaras svētku 65.gadadienu.

Dienas vidū, plkst. 12.00, esam gatavi doties tālāk pa mūsu izvēlēto maršrutu. Jeep Club sudrabainā „granda” ekipāža arī dodas sameklēt Induļa dienesta vietu, bet pārējie seko Sergejam un viņa komandai uz Kaliningradas līča piekrastes pusi. Ceļi ved gar līci, parvarot vairākus ūdens braslus, kas ir pa spēkam arī Andreja Jeep Grand Cherokee, kas ir pilnīgi standarta komplektācijas. Piekrastes kāpās satiekam „metāla meklētāju” nometni - ceļi kāpās izrakņāti caurumaini kā holandes siers. ☺

Piejūrā dzīvojošajiem latviešiem eksotiski liekas iespēja un atļauja izbraukt pludmalē at auto, jo mūsu valstī tas ir aizliegts un draud bargi sodi par šādu rīcību. Šajā dienā nobraucam nedaudz gar līča piekrasti, tomēr neizpaliek arī piedzīvojumi. Andra strīpainais Patrol nepatīkami un draudīgi iegrims ūdenī, tāpēc tas ātri tiek evakuēts. Nedaudz tālāk *iesēžās* arī Aleksandra Jeep Commander, taču ar savas vinčas palīdzību tas veiksmīgi izkārpās.

Pametot piekrasti, dodamies uz Prūšu laika pili – Balga. No pils gan atlikušas vairs tikai drupas, taču skaists skats paverās no stāvkrasta uz Baltijsk strēli. Pēc drupu apskates ceļš ved gar privāto muzeju un ekspozīciju, kuru veido vietējo iedzīvotāju savāktie dažādu laiku priekšmeti un kara laikā atstātie dārgumi Balgas pili apkārtnē.

Lai gan doties uz pašu Kaliningradu nav plānos, pierunājam gidu Sergeju izbraukt pilsētai cauri, lai apskatītu caur automobīļa logu pilsētu. Pilsēta pietājam lielveikalā, paēdam pusdienas un tad pārvietojoties sastrēgumos kustamies cauri dzīvespilnajai pilsētai.

Cilvēku uzmanība mūsu pulciņam netrūkst, jo 7 netīru apvidus automašīnu kolonna nav ierasta aina pilsētā. Nofotogrāfējamies pie Kaliningradas pieminekļa/piemiņas zīmes, tādējādi izraisot vietējo sastrēgumu, jo garāmbraucošie pietāj apskatīties, kas te par izrādi notiek.

Izbraucot no Kaliningradas uz Baltijsk vēl pietājam fortos, kas celti 19.gs beigās un ir izmantoti visos karos, kas skāruši Kaliningradu jeb senāk dēvēto Koenigsbergu.

Pie fortiem mums pievienojas Aivars ar savu komandu, kura laimīgi atradusi savas dienesta vietas un vēl bijusi ekskursijā Latvijas konsulātā. Tālāk pa mazākas nozīmes ceļiem dodamies uz mūsu pēdējo naktsmītņi Baltijsk - bijusī slēgtā teritorija, piejūras kurortpilsētiņa. Viesnīcā „Zelta Enkurs” esam pirms plkst. 20:00, reģistrējoties atklājās, ka pietrūkst numuriņi, tādēļ daži izvēlās apmesties blakusesošajā viesnīcā..

Vakariņojam viesnīcas kafejnīcā, kura strādā līdz plkst. 20:00, bet tā kā notiek Pasaules čempionāts hokejā - spēle starp Krieviju un Vāciju – iestāde netiek slēgta.

Pēc spēles noskatīšanās un vakariņām, ekspedīcijas dalībnieki aizklīst kur nu kurais - vieni pastaigājas pa pilsētu, citi vizinās pusnaktī ar zvejas kuģiem, bet vēl citi pārskata aizvadīto dienu videomateriālus, gremdējoties atmiņās un pārcilājot emocijas, dvēseles nīprumam iemalkojot arī šo to stiprāku.

4.diena - likums mājupceļam – nolaistas riepas

Mūsu pēdējā ekspedīcijas diena jau tradicionāli aizsākas ar brokastošanu viesnīcas kafejnīcā, kas nav gaidījusi tik daudz viesu, tādēļ pavārs regulāri skrien uz vietējo veikalu pēc papildus produktiem ☺ Nakts kuģotaji Uģis, Aksels un Kaspars ir saķēruši nakts lomu - zivis, kuras arī tiek pagatavotas kafejnīcas virtuvē.

Rīta burzmā atvadāmies no Submarine ekipāžas, jo Aleksandrs paliks paviesoties pie radiniekiem vēl pāris dienas.

No viesnīcas izbraucam jau salīdzinoši agri – plkst. 9:20 no rīta, benzīntankā „Lukoil” uzpildāmies un tūlī aiz pilsētas robežas nogriežam savus spēkratus uz piekrasti.

Sergejs mūs brīdina, ka ir jānolaiž riepās gaiss, lai būtu iespējams braukt pa jūrmalu. Vēlāk šo faktu daži nožēlo, ka nav nolaiduši riepās gaisu.

Izbraucot jūrmalā, pēc pārsimts metriem Kaspara raibais Patrol „izspļauj” melnizili-pelēcīgu mākonī no motortelpas un atsakās tālāk braukt. Kā izrādās, iespējams, dēļ lielās slodzes smiltīs un nenolaistajām riepām un iespējami kādas jau iepriekš nezināmas lietas dēļ *izbeidzās* Nissan turbīna. Pārejie, gaidot, kad uzzinās kas notiek ar Kasparu, intensīvi nolaiž riepām gaisu, jo motori vārās, kārbas karst un piedzīvojot vēl tehniskas kļūmes nevēlās vairs neviens.

Kaspars kopā ar gidēm pieņem lēmumu atgriezties uz cietzemes, Patrol cauri kāpām uz asfaltu vilks Cherokee. Šī evakuācija aizņēma 2.5h jeb tikpat daudz laika, cik mums nobraukt pa jūrmalu 5.5km.

Braukšana gar jūru, kā jau iepriekš minēju, mums piejūrā dzīvojošajiem ir eksotika, bet ājā valstī tas ir normāli - pavadīt brīvdienas ar džipu pārvietojoties pa jūriņu. Braucot vairākkārt apstājamies, lai atdzēsētu automašīnas, vienlaikus apskatot dabas jaukus, apbraucot sauloties nogūlušos cilvēkus un pētot makšķernieku lomus.

Jūrmalu pametam tieši pie armijas poligona, kur treniņus pavada BTR un tanki. Vietējie stāsta, ka dažkārt treniņi tiek pavadīti arī jūrmalā, reizēm mēģina iebraukt jūrā un tad nedēļu vilkt laukā noslīkušās tehnikas vienības. Tāda ir armijas dzīve.

Izbraucot uz cietzemes, paskrienam garām poligona postenim, kurā dežūrē divi jaunieši un kucēns. Pumpējam riepas, fotogrāfējamies un tad jau dodamies lielā ceļa virzienā. Iebraucot pilsētā sagaidām pie veikala Kasparu, kurš ir veiksmīgi atvilts arī ne bez piedzīvojumiem, jo „čiriks” nepārtraukti karsis.

Tālāk mūsu gida Sergeja plānos bija doties cauri mežiem un vēl offroad līdz ezeram pie kura notika viņu kluba biedra dzimšanas dienas svinības un arī dubļu pievarēšana.

Vēlāk ekspedīcijas dalībnieki pieņem lēmumu taisnā ceļā doties uz Kuršu kāpu, jo pulkstenis jau rāda 13:30, lai laicīgi veiktu braucienu uz mājām, jo Kaspara nissan ir „jāšlepē”.

Tālāk dodamies pa galvenajiem ceļiem līdz Kuršu kāpai, kur ir jāsamaksā iebraukšanas eko nodoklis. Atvadāmies no Sergeja un viņa komandas, sarunājam kādreiz vēl atkal tikties un aicinām ciemos pie mums. Tad jau ceļš tālāk ved gar Kuršu kāpu līdz Krievijas/Lietuvas robežai Nidā.

Šīs robežas šķēršošana aizņem aptuveni 40min, ieskaitot pēdējo rubļu iztērēšana „tax free” veikalā. Uz Lietuvas robežas pārbauda līdzpaņemtā alkohola un tabakas izstrādājumu daudzumu. Iebraucot Lietuvā, Kaspara vilkšanas stafeti pārņem „Belka, Belka travel team” jeb Romāna sarkanā Toyota. Brauciens caur Kuršu kāpu paskrien ātri. Klaipēdā nedaudz jāuzgaida prāmis un tad jau mājupceļš caur Šaulī, pietājot vien apēst vakariņas.

Salaspilī ierodamies pirms desmitiem vakarā, pārguruši no pārbrauciena un gatavojoties pirmdienas darba dienai.

Pēcvārds

Kaliningradas apgabals ir atšķirīgs no pārējās Krievijas. Vecās vacu ēkas, bruģētie lielceļi, liepu koku alejas gar ceļiem. Nepatīkami parsteidza neapstrādātie un nekoptie lauki, kuri mūs pavadīja ekspedīcijas laikā.

Ceļā redzējām daudz cilvēku iznīcinātu pieminekļu, baznīcu, ciematu un citu ieverojamu celtnu atliekas. Baudījām visnotaļ interesantu *offroad* un, protams, braucienu gar jūrmalu.

No tā, kas bija plānots, mēs redzējām aptuveni 60%. Tātad nākamgad vai aiznākamgad būs iemesls braukt vēreiz un arī gidi būs uzkrājuši lielāku pieredzi.

Brauciena bilance:

4 dienas, aptuveni 1300km, vienreiz nokauta turbīna, daudz odu, daudz alus un netikai, daudz ūdens, bruģis, 7 automašīnas un, protams, labi pavadīts laiks 4x4 ceļojumā.

Paldies www.koenig-trophy.ru klubam, ka mūs uzņēma un īpašs paldies personīgi Sergejam, Kostjam un Jurijam par mūsu pavadīšanu un palīdzību.

Paldies visiem, kas piedalījās „Koenig Expedition 2010”: Andrim, Vinetai, Aivaram, Akselam, Uģim, Kaspam, Andrejam, Jeļenai, Sergejam, Indulim, Uģim, Romānam, Laimonim, Indulim, Mārim, Kaspam K, Guntaram, Aleksandram un Marinai.

Ar cieņu,

Miks Užulis
4x4travelclub.eu

